

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu Mgr. Lucie Trejbalové a soudců JUDr. Pavla Vacka a Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. v právní věci žalobce: **m. a.s.**, se sídlem xx, zastoupený JUDr. Tomášem Vymazalem, advokátem se sídlem Wellnerova 1322/3C, 779 00 Olomouc, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 1. 2012, čj. KULK 5 tisíce 286/2012/ODL/77-2011,

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 23. 1. 2012, čj. KULK 5286/2012/ODL/77-2011, s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků n e m á p r á v o na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

I.

1. Rozhodnutím žalovaného ze dne 23. 1. 2012, čj. KULK 5286/2012/ODL/77 - 2011, bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Tanvald ze dne 12. 9. 2011, čj. 1/2001, kterým daný městský úřad jako správce poplatku nevyhověl žalobcově žádosti o vrácení přeplatku místního poplatku ve výši 3.056 Kč za provozování výherních hracích přístrojů nebo jiných technických herních zařízení povolených Ministerstvem financí, a to 1 ks zařízení Multi lotto výrobní číslo ML 1459, za období od 1. 1. 2011 do 23. 2. 2011.

2. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí poukázal na to, že zákonem č. 183/2010 Sb., kterým se měnil zákon č. 115/2001 Sb., o podpoře sportu, byl mimo jiné změněn i § 10a zákona o místních poplatcích, a to rozšířením o slova „nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“. Záměrem této úpravy pro zpoplatnění kromě provozovaných výherních hracích přístrojů i zpoplatnění tzv. interaktivních videoloterijních terminálů. V souladu s touto zákonnou úpravou vydalo

město Tanvald obecně závaznou vyhláškou č. 5/2010, ve které spolu s provozovanými výherními hracími přístroji zpoplatnilo i provozované jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu. Splatnost poplatku byla podle obecně závazné vyhlášky stanovena ve čtyřech splátkách, kdy nejpozději do posledního dne posledního měsíce příslušného kalendářního čtvrtletí. Podle čl. 7 výše uvedené vyhlášky byla městem Tanvald stanovena úleva splacení poplatku na dobu, kdy není povolené jediné technické herní zařízení uvedené do provozu a tuto skutečnost je provozovatelem správci poplatku doložena. Žalobce ve svém ohlášení ze dne 17. 1. 2011 ohlásil 3 herní zařízení na území Města Tanvald s výrobními čísly ML 1452, ML 1453 a ML 1454 povolená rozhodnutím Ministerstva financí. Poplatková povinnost za první čtvrtletí však vznikla žalobci pouze v poměrné části za jedno provozované zařízení za období od 1. 1. 2011 do 24. 2. 2011, tj. za 55 dní provozu v celkové výši 3.056 Kč. Částku žalobce včas v termínu splatnosti a ve správné výši dne 28. 3. 2011 uhradil.

3. Dne 28. 7. 2011 požádal žalobce správce poplatku o vrácení této částky podle ust. § 155 odst. 2 daňového řádu. Žalovaný, konstatoval, že podmínkou vratitelného přeplatku je neexistence nedoplatků, teprve poté je přeplatka k dispozici poplatníkovi. S odkazem na právní úpravu obsaženou v daňovém řádu dospěl k závěru, že v žalobcově případě nebyly naplněny podmínky § 155 odst. 2 daňového řádu, a proto správce poplatku rozhodl o zamítnutí žádosti o vrácení přeplatku.

4. Žalovaný dále uvedl, že výklad pojmu „jiné technické herní zařízení“ lze provést odkazem na zákon o loteriích, který sice uvedené slovní spojení nepoužívá, ale lze s odkazy na jednotlivá ustanovení tohoto zákona vyložit. K tomuto výkladu pojmu je žalovaný metodicky veden Ministerstvem financí ČR. Ke stejnému závěru jako Ministerstvo financí ČR dospěl i Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 14. 6. 2001, Pl. ÚS 29/10, ze kterého vyplývá, že mezi výherním hracím přístrojem a interaktivní videoloterijní terminály neexistuje na vnější pohled žádný zásadní rozdíl, tento rozdíl je dán právě až vnitřním uspořádáním zařízení, kdy videoloterijní terminál tvoří uzavřený a samostatně funkční celek, ale je součástí většího elektronického systému (místní jednotka, místní komunikační síť, kontrolní terminál atd.) tvořících společně s centrální jednotkou a koncovým terminálem funkčně nedělitelné technické herní zařízení sloužící k realizaci loterie a jiné podobné hry. Systém pro provozování sázkových her pomocí centrálního loterijního systému s interaktivními videoloterijní terminály umožňuje rozšiřování, případně ubírání počtu koncových zařízení v rámci jednoho technického zařízení. Předmětem poplatku se tedy v souladu s novelou zákona o místních poplatcích stává každý Ministerstvem financí povolený koncový terminál, který je s pomocí dalších dílčích komponent napojen na centrální jednotku a je ve spojení s touto jednotkou schopen realizovat hru od samého počátku do jeho konce.

5. Žalovaný v další části poukázal na to, že zákon o loteriích a zákon o místních poplatcích byly zatíženy řadou nedostatků, jak po stránce formální, tak po stránce věcné, nedostatečně reflektovaly vývoj na loterijním trhu, zejména pokud šlo o nové druhy loterií a jiných podobných her nové herní technologie. Proto byly zákon o loteriích a zákona o místních poplatcích novelizovaný zákonem č. 300/2011 Sb. s účinností od 14. 10. 2011. Původní název místního poplatku uvedeného v § 1 písm. g) a násl. zákona o místních poplatcích „poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené

Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ byl nahrazen textem „poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj, koncový interaktivní videoloterní terminál herní místo lokálního herního systému“.

6. K námitce žalobce, že ve výroku rozhodnutí správce daně nejsou uvedeny právní předpisy, podle kterých rozhodoval, žalovaný uvádí, že výrok napadeného rozhodnutí obsahuje konkrétní paragrafy daňového řádu, které upravují řízení o přeplatku. V odůvodnění rozhodnutí jsou pak dále uvedeny zákony a podzákonné předpisy, podle kterých bylo poplatkové řízení vedeno, je v něm uvedena i obecně závazná vyhláška. Žalovaný považuje výčet § 154 a § 155, kde ho řádu uvedených ve výroku rozhodnutí za naprosto odpovídající dikci požadavku daňového řádu vedeného v § 102 odst. 1 písm. d), výrok rozhodnutí obsahovalo uvedení právního předpisu, podle něhož bylo rozhodováno.

II.

7. Napadené rozhodnutí považuje žalobce za nezákonné, neboť žalovaný se nesprávně vypořádal s odvoláním žalobce a dostatečně se nezabýval jeho odvolacími důvody, jak požaduje zákon č. 280/2009 Sb., daňový řád. Podle žalobce žalovaný nesprávně interpretoval příslušné právní předpisy, porušil § 10a a § 11 zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, § 114 odst. 2, 3 a § 116 odst. 2 a § 154 a § 155 daňového řádu, nesprávně interpretoval ustanovení zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách (dále jen „zákon o loteriích“). Žalobce má proto za to, že žalovaný měl na základě podaného odvolání napadené rozhodnutí s ohledem na jeho vady zrušit nebo jej prohlásit za nicotné.

8. Základní vadu rozhodnutí správce poplatku spatřuje žalobce v tom, že tento orgán, přestože mu byl uhrazen místní poplatek za tzv. „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí“, ačkoliv jej dle zákona o místních poplatcích ve spojení se zákonem o loteriích nelze vůbec stanovit a vybírat, částku zaplacenou na místním poplatku ani na žádost žalobce nevrátil. Vznik přeplatku nelze odmítnout s poukazem na to, že správce poplatku eviduje na straně žalobce nedoplatek na stejném místním poplatku, když tento nelze za současné právní úpravy vybírat. Žalobce poukazuje na § 50 odst. 3 zákona o loteriích, jenž Ministerstvu financí umožňuje povolovat i loterie a jiné podobné hry, neumožňuje mu ale povolovat „jiná technická herní zařízení“. Má-li tedy být provozování „jiného technického herního zařízení“ zpoplatněno, musí zákon o loteriích stanovit, že Ministerstvo financí vydává povolení k provozování takového zařízení. Ministerstvo financí není kompetentní k vydání povolení k provozování jiného technického herního zařízení a rozhodnutí, kterým se takové zařízení povoluje, je v rozporu s ústavním pořádkem České republiky. Pokud správní orgány z takového rozhodnutí vycházejí, výkladem právních předpisů si rozšiřují své kompetence a jednají a rozhodují ve věcech, které jim podle zákona nepřísluší. Podle zákona o místních poplatcích ve spojení se zákonem o loteriích nelze v případě koncového interaktivního videoloterijního terminálu (dále také „IVT“), jako součásti centrálního loterijního systému (dále také „CLS“), místní poplatek vůbec stanovit a vybírat.

9. Žalobce v této souvislosti zdůrazňuje, že zákon o loteriích v žádném svém ustanovení neobsahuje a nespecifikuje pojem „jiné technické herní zařízení“. S odkazem na nález Ústavního soudu č. 16/1994 Sb. ÚS pak žalobce uvádí, že za zákon lze považovat jediné právní normu formulovanou s dostatečnou přesností, aby občanu umožnila své chování regulovat. Pokud žalovaný i správce poplatku vycházeli z nejasné právní úpravy, kterou

ke všemu vyložili v neprospěch žalobce, pak nepostupovali dle principu *in dubio pro libertate*, tedy zákazu analogie v neprospěch daňového subjektu.

10. Žalobce dále uvádí, že i kdyby povolení k provozování jiných technických herních zařízení bylo považováno za povolení, které vyžaduje § 10a zákona o místních poplatcích, nenaplnují koncová zařízení požadavek povolenosti Ministerstvem financí, neboť jsou pouze schvalována a poplatek za ně nemůže být vyžadován. V povoleních Ministerstva financí se konstatuje, že provozování loterie nebo jiné podobné hry bude prováděno prostřednictvím CLS, kdy jde o funkčně neoddělitelné zařízení (celek), kterým je elektronický systém tvořený centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a neomezeným počtem připojených koncových IVT. IVT je tak pouze jednou z částí CLS a nemůže být proto zařazen pod pojem „jiné technické herní zařízení“, neboť slouží pouze jako zobrazovací jednotka CLS, v rámci kterého dochází k vygenerování výhry či prohry a který je umístěn jinde než koncový IVT.

11. K formální stránce rozhodnutí správce poplatku žalobce namítá, že výrok nesplňuje požadavky § 102 odst. 1 písm. d) daňového řádu, neboť ve výroku nejsou uvedeny právní předpisy, podle nichž rozhodl. Úřad sice rozhodl dle § 155 daňového řádu, není však zřejmé, jestli postupoval i podle ostatních ustanovení daňového řádu, obecně závazné vyhlášky a zákona o místních poplatcích.

12. Další námitkou žalobce poukazuje na to, že správce poplatku je povinen postupovat v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu čj. 2 Afs 76/2011 stanovící, že pokud poplatník místní poplatek nesouhlasí s výší poplatku, kterou by měl na základě obecně závazné vyhlášky platné v dané obci zaplatit, tento svůj nesouhlas kvalifikovaným způsobem vyjádří, byť by přitom opasek fakticky zaplatil ve výši požadované obecně závaznou vyhláškou, má správce poplatku povinnost vydat platební výměr na základě subsidiárního použití § 140 odst. 1 daňového řádu.

13. Ohledně obecně závazné vyhlášky, na základě které byl místní poplatek vybírán, žalobce uvádí, že nesplňuje požadavky určitosti a srozumitelnosti, upravuje některé záležitosti odlišně od zákona, a proto mělo být Město Tanvald vyzváno Ministerstvem vnitra v souladu s § 123 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, k nápravě. Nejednalo-li město nápravu, mělo by Ministerstvo vnitra rozhodnout o pozastavení účinnosti uvedené obecně závazné vyhlášky, a poté případně podat Ústavnímu soudu návrh na její zrušení. V řízení před Ústavním soudem by měla být daná obecně závazná vyhláška jako odporující zákonu zrušena.

14. Žalobce dále poukazuje na přístup Ministerstva financí ve vztahu ke správním poplatkům, tak, jak je vtělen do metodického návodu čj. 34/21919/2011, v němž se konstatuje, že správní poplatek z provozování loterií a jiných podobných her povolených podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích je nutno vyměřit vždy za určitou povolenou hru bez ohledu na to, v kolika provozovnách či zařízeních tato hra provozována, na základě kolika povolení je tato hra provozována, pokud se stále jedná o tutéž hru. Podle žalobce je tedy zřejmé, že Ministerstvo financí povoluje loterii nebo jinou podobnou hru, nikoliv zařízení.

15. V poslední a nejobsáhlejší námitce se žalobce vypořádává s protiústavností novely zákona o místních poplatcích provedenou zákonem č. 183/2010 Sb., jíž byl poplatek za jiné technické

herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu zaveden, když zásadní vada této novely spočívá v tom, že nebyla přijata ústavně konformním způsobem a měla by být zrušena. Podle žalobce by procedura přijímání této novely měla být hodnocena ve světle judikatury Ústavního soudu týkající se tzv. přílepků.

16. Žalobce proto navrhuje, aby zdejší soud vydal rozhodnutí, který napadené rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost zruší a současně zruší i rozhodnutí prvostupňového správního orgánu jako rozhodnutí, které mu předcházelo.

III.

17. Žalovaný ve svém vyjádření plně odkázal na argumentaci uvedenou v napadeném rozhodnutí. Nad rámec toho, co žalovaný uvedl již ve svém rozhodnutí, sdělil následující:

18. Žalovaný k námitce žalobce týkající se toho, že novelizace zákona o místních poplatcích byla přijata protiústavním způsobem, uvádí, že je mu známo stanovisko Ústavního soudu ČR k problematice, kdy jedním zákonem jsou novelizovány zákony vzájemně obsahově bezprostředně nesouvisející, a že takovou novelizaci Ústavní soud označili za nežádoucí jev. Podle názoru žalovaného však pouze Ústavnímu soudu České republiky, nikoliv jemu, přísluší posuzovat, zda zákon č. 183/2010 Sb. byl přijat ústavně konformním způsobem.

19. Žalovaný k rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2012, čj. 2 Afs 76/2011-62, že společnosti provozující herní zařízení nejsou postupem správců poplatků podle § 11 odst. 1 zákona o místních poplatcích zkrácení na svých právech a nejsou nuceny jednat protiprávně, tj. uhradit poplatek a v důsledku toho se vystaví možnosti trojnásobného navýšení místního poplatku podle ust. § 11 odst. 3 zákona o místních poplatcích. Ačkoliv společnosti provozující loterní zařízení stále namítají svůj nesouhlas s výší místním poplatku, jsou vždy schopny si výši poplatku správně vypočítat a v různé lhůtě splatnosti dané obecně závaznými vyhláškami včas uhradit. Pochybnosti společnosti o výši poplatku nejsou podle názoru žalovaného stěžejním bodem odvolání žalob, ale je to nejjasnost postavení společností jako poplatníků podle zákona o místních poplatcích.

20. Žalovaný nesouhlasí s žalobcem v tom, že měl při výkladu pojmu „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí“ přezkoumat příslušné ustanovení zákona o loteriích, aby zjistil, že Ministerstvo financí nemá pravomoc k vydání takového povolení.

21. Žalovaný nesouhlasí s žalobcem ani v tom, že bylo jeho povinností posuzovat soulad obecně závazných vyhlášek se zákony. Krajské úřady tuto pravomoc od 1. 7. 2006 nemají.

22. Žalovaný proto navrhuje, aby Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

23. Na vyjádření žalovaného žalobce reagoval replikou, v níž zopakoval, že koncová zařízení CLS – interaktivní videoloterní terminály (IVT) nelze ztotožnit s pojmem „výherní hrací přístroj“ tak, jaký užívá zákon o místních poplatcích. Stejně tak nejsou výherním hracím

přístrojem ani více míst a technická zařízení, elektro mechanická roleta či elektrické kostky. Sám zákonodárce si byl vědom odlišnosti interaktivních videoloterijních terminálů, více místních technických zařízení a dalších obdobných zařízení od výherního hracího přístroje. Proto zákonodárce ve snaze upravit právní postavení zařízení odlišných od výherního hracího přístroje zavedl novelou zákona o místních poplatcích pojem „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“. Učinil tak však způsobem nesystematickým, když jím zavedený pojem není v souladu se souvisejícími právními předpisy, zejména zákonem o loteriích. Zákon o místních poplatcích vyžadoval, aby byl povolen výherní hrací přístroj, respektive jeho provozování, nikoliv aby bylo povoleno provozování loterie nebo jiné podobné hry, v tomto případě loterie a jiné podobné hry, jak je specifikováno v § 2 písm. e) zákona o loterii. V případě IVT je však právě v souladu s ust. § 50 odst. 3 povolováno provozování loterie nebo jiné podobné hry, což brání zpoplatnění IVT a ostatně i dalších zařízení, například vícemístných technických zařízení, elektromechanické rulety či elektrických kostek, i jako výherního hracího přístroje.

24. Žalobce dále uvádí, že pokud jde o novelu č. 300/2011 Sb., pak touto byla jedinečně potvrzena dosavadní nejednotnost právní úpravy a také to, že právní úprava po novele č. 183/2010 Sb. nebyla jasná a umožňovala vícero výkladů, a proto zákonodárce přistoupil k právní úpravě nové.

25. Pokud jde o rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2012, čj. 2 Afs 76/2011-62, je nutno říci, že nelze ztotožňovat v řízení o přeplatku z řízení vyměřovací. Správci poplatku v řízení o přeplatku totiž odmítají zabývat hmotněprávními otázkami, tj. správnou výši místě poplatku a otázku existence poplatkové povinnosti. Práva žalobce jsou tak v řízení o přeplatku opomíjena.

26. K tomu žalobce poukázal na praxi Krajského úřadu karlovarského kraje, který prohlašuje za nicotná rozhodnutí správců poplatku, kteří aniž by byla poplatková povinnost vyměřena, rozhodují o existenci či neexistenci přeplatku na místním poplatku. S tímto rozhodováním se žalobce ztotožňuje.

V.

27. Krajský soud o žalobě zahájil řízení podle zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo v rozsahu a z hlediska námitek žalobce; byl přitom vázán skutkovým i právním stavem v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.) Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

VI.

28. Jak patrně z rekapitulační části tohoto rozsudku, námitky žalobce nerozporují skutkový základ věci, tak jak ho žalovaný přdestřel v napadeném rozhodnutí a jak ho soud převzal do tohoto rozsudku. Žaloba výhradně směřuje do právního hodnocení otázky, zda žalobcem provozované loterie nebo jiné podobné hry prostřednictvím zařízení Multi lotto v období od 1. 1. 2011 do 23. 2. 2011 podléhají místnímu poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí stanovenému obecně závaznou vyhláškou č. 5/2010 vydanou Městem Tanvald. Žalobce přitom napadá řadu aspektů vážících se k povinnosti hradit místní poplatek za provozování výherních hracích

přístrojů nebo jiných technických herních zařízení povolených Ministerstvem financí: i) nedostatek pravomoci Ministerstva financí vydávat povolení pro provozování jiných technických zařízení, ii) nejednoznačnost právní úpravy ve vztahu k povinnosti platit místní poplatky za provozování jiných technických zařízení, iii) nesprávný postup správce poplatku při rozhodování o přeplatku na místním poplatku, iv) vady rozhodnutí správce poplatku, v) povinnost správce daně vydat platební výměr na základě subsidiárního použití § 140 odst. 1 daňového řádu, vi) užití metodického pokynu Ministerstva financí jako interpretačního nástroje a vii) protiústavnost novely zákona o místních poplatcích provedenou zákonem č. 183/2010 Sb., jíž byl poplatek za jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu zaveden, jakož i protiústavnost vyhlášky č. 5/2010 vydanou Městem Tanvald.

29. Stanovení poplatků patří do samostatné působnosti obce (§ 14 odst. 1 zákona o místních poplatcích) a obec je zavede obecně závaznou vyhláškou, ve které upraví podrobnosti jejich vybírání, zejména stanoví konkrétní sazbu poplatku, vznik a zánik poplatkové povinnosti, lhůty pro plnění ohlašovací povinnosti, splatnost, úlevy a případné osvobození od poplatků (§ 14 odst. 2 téhož zákona).

30. Zákon o místních poplatcích ve znění do 13. 10. 2011 v § 1 písm. g) stanovil, že obce mohou vybírat místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu, když podle § 10a téhož zákona poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podléhá každý povolený hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí. Poplatek za výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí platil jeho provozovatel s tím, že sazba poplatku za každý výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení na tři měsíce mohla činit částku od 1000 Kč do 5000 Kč (§ 10a odst. 2 a 3 cit. zákona).

31. Ustanovení § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích v případě jiného právního předpisu, podle kterého Ministerstvo financí je oprávněno povolovat výherní hrací přístroje nebo jiné technické herní zařízení návodně odkazuje poznámkou pod čarou na zákon o loteriích.

32. Podle zmocňovacího ustanovení § 50 odst. 3 zákona o loteriích mohlo Ministerstvo financí povolovat i loterie a jiné podobné hry, které nejsou uvedeny v části první až čtvrté tohoto zákona, s tím, že v povolení budou všechny podmínky provozování podrobně stanoveny a použije přitom přiměřeně ustanovení části první až čtvrté zákona. Část první až čtvrtá zákona o loteriích reglementuje jednotlivé typy her a loterií – tomboly, výherní hrací přístroje, kurzové sázky apod. Loterie a hry v citovaných částech zákona o loterii neupravené podléhaly schvalování Ministerstvem financí prostřednictvím § 50 odst. 3 s tím, že bude ctěn charakter a způsob, jakým jsou povolovány a provozovány loterie a hry v části první až čtvrté cit. zákona. Podstatné ve věci přitom je, aby daná loterie či jiná podobná hra byla subsumovatelná pod obecnou charakteristiku uvedenou v § 1 odst. 1 zákona o loteriích, tj. aby se jednalo o hru, jíž se účastní dobrovolně každá fyzická osoba, která zaplatí vklad (sázku), jehož návratnost se účastníkovi nezaručuje; dále aby o výhře nebo prohře rozhodovala náhoda nebo předem neznámá okolnost nebo událost uvedená provozovatelem v předem stanovených herních podmínkách (herním plánu), přičemž nezáleží přitom na tom,

provádí-li se hra pomocí mechanických, elektronickomechanických, elektronických nebo obdobných zařízení.

33. Má-li žalobce za to, že tzv. „jiné technické herní zařízení povolované Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ vůbec nepodléhá zpoplatnění místním poplatkem, neboť chybí kompetence Ministerstva financí takové zařízení povolit, pak nelze než konstatovat, že prostřednictvím § 50 odst. 3 zákona o loteriích, které pokrývá „zbytkové“ případy loterií a her v zákoně neupravených, nelze o pravomoci Ministerstva financí povolovat i jiné technické herní zařízení pochybovat.

34. Vzhledem k tomu, že v žalobcově případě se jedná o loterie a jiné podobné hry neupravené v části první až čtvrté zákona o loteriích a povolované Ministerstvem financí na základě zmocnění v ustanovení § 50 odst. 3 zákona o loteriích, tak do této kategorie her patří i hry provozované prostřednictvím centrálního loterijního systému (včetně interaktivních videoloterijních terminálů), které by bez povolení herního zařízení, jež realizaci herního procesu zabezpečuje a v jehož softwaru je příslušná hra zakomponována, nebylo možno provozovat. Z pohledu funkční nedělitelnosti je nutné považovat za „jiné technické herní zařízení“, které je schopno v důsledku napojení na centrální řídicí jednotku realizovat celý herní proces podle ustanovení § 1 odst. 1 zákona o loteriích, a tedy za předmět místního poplatku centrální jednotku a jeden kus interaktivního videoloterijního terminálu. Lze tak jedinečně potvrdit, že Ministerstvo financí je oprávněno povolit loterii nebo jinou podobnou hru provozovanou prostřednictvím centrálního loterijního systému, jak ostatně potvrdil i Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 14. 6. 2011 čj. Pl. ÚS 29/10, podle kterého „je přípustné, aby obec, pociťuje-li takovou místní potřebu, regulovala obecně závaznou vyhláškou vydanou podle § 50 odst. 4 loterijního zákona ve spojení s § 2 písm. e) téhož zákona umístění i interaktivního videoloterijního systému, případně dalších přístrojů podobných výherním hracím přístrojům, a to jako součásti širší množiny přístrojů, k jejichž provozu vydává povolení Ministerstvo financí podle § 50 odst. 3 loterijního zákona. Vydáním obecně závazné vyhlášky obec nikterak nezasahuje do vlastní rozhodovací pravomoci ministerstva, které je kompetentní v případě nominálních loterií a jiných obdobných her, tj. zařízení, která nesplňují definici podle § 17 odst. 1 loterijního zákona, avšak současně jsou těmito zařízeními podobná, posoudit splnění všech požadavků vyplývajících z části první až čtvrté zákona, jak mu ostatně ukládá § 50 odst. 3 loterijního zákona.“.

35. Pokud Ministerstvo financí povoluje loterii nebo jinou podobnou hru neuvedenou v části první až čtvrté zákona o loteriích, pak je jeho povinností vyplývající z ustanovení § 50 odst. 3 tohoto zákona přiměřeně použít ustanovení části první až čtvrté citovaného zákona. To mj. ve vztahu k obsahovým náležitostem takového povolení znamená přiměřenou aplikaci ustanovení týkajících se obsahových náležitostí povolení povolujících loterie nebo jiné hry uvedené v části první až čtvrté zákona o loteriích, včetně např. schválení herního plánu, schválení umístění (jiného technického) herního zařízení apod. Nelze proto souhlasit s žalobcem v tom směru, že Ministerstvo financí povoluje pouze provozování loterie nebo jiné podobné hry, ale nikoliv již jiného technického herního zařízení nebo jinak pojmenovaného koncového zařízení. Ministerstvo financí totiž podle ustanovení § 50 odst. 3 zákona o loteriích žalobci povolilo provozování loterie a jiné podobné hry, a to prostřednictvím centrálního loterijního systému, jenž je tvořen centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a připojenými koncovými interaktivními videoloterijními

terminály. Právní úprava a z toho vyplývající povinnosti pro adresáty se soudu jeví jako zřejmé a srozumitelné, a tudíž i plně aplikovatelné. Úvahy o protiústavnosti vymezení pravomoci Ministerstva financí vydávat povolení pro provozování „jiných technických herních zařízení“ nejsou opodstatněné.

36. V citované souvislosti tak ztrácí na významu skutečnost, že hráčské stanice nebyly povolovány, nýbrž schvalovány. Je-li loterie či jiná obdobná hra provozována pouze za součinnosti několika oddělených částí (centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a připojenými koncovými interaktivními videoloterijními terminály), pak podstatné je povolení vydané vůči funkčnímu celku, jenž jediný je schopný loterii či jinou podobnou hru realizovat. Vnímat izolovaně jednotlivé hráčské stanice by bylo možno pouze tehdy, kdyby tyto jednotlivé terminály byly uschopněny kontrolovat celý hráčský proces samy o sobě. Pak by význam „povolení“ či „schválení“ měl praktickou, a v důsledku toho i právní relevanci. Jednotnost celého systému, jenž byl Ministerstvem financí povolen, však takové spekulace vylučuje a nečiní spornou ani pravomoc Ministerstva financí vydávat povolení pro provozování „jiných technických zařízení“ ani povinnost žalobce za taková povolená zařízení platit místní poplatky.

37. Domáhá-li se žalobce aplikace právní zásady in dubio pro libertate, pak ve vztahu k této zásadě je třeba konstatovat, že její uplatnění je namístě, pokud po vyhodnocení relevantních argumentů soud dospěje k závěru, že není možné se jednoznačně přiklonit k žádné ze skupin odporujících si právních hodnocení, jak má být právní úprava interpretována. Pokud však soud po vyhodnocení takovéto důkazní situace dospěje k závěru, že jeden interpretační závěr je přesvědčivější, že lépe odpovídá konkrétní právní úpravě a jejímu zasazení do systému práva jako celku, nejsou splněny podmínky pro uplatnění zásady "v pochybnostech ve prospěch", neboť soud pochybnosti nemá. Tak tomu je i v tomto případě, kdy soud nepochybuje o srozumitelnosti a jednoznačnosti toho, že Ministerstvo financí je nadáno pravomocí vydávat povolení pro provozování „jiných technických zařízení“, a to z důvodů uvedených v předešlém.

38. V případě žalobce jsou tak splněny všechny zákonné podmínky pro to, aby bylo jím provozovanou loterii nebo jinou podobnou hru možno subsumovat pod zákonnou povinnost platit místní poplatek podle ustanovení § 1 písm. g) a § 10a zákona o místních poplatcích, neboť i) povolenou loterii nebo jinou podobnou hru žalobce provozuje prostřednictvím „jiného technického herního zařízení“ a ii) „jiné technické herní zařízení“ je povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu. Žalobce splnil i ohlašovací povinnost ve vztahu ke správci poplatku

39. Pokud pak jde o domnělý nárok žalobce na vrácení uhrazeného místního poplatku za jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí jako přeplatku, je třeba nejdříve zodpovědět otázku, zda bylo ze strany žalobce hrazeno bez právního důvodu. Tak tomu nebylo, neboť žalobce provozoval na území Města Tanvald loterii nebo jinou podobnou hru povolenou Ministerstvem financí podle ustanovení § 50 odst. 3 zákona o loteriích, a to prostřednictvím povolených koncových zařízení – IVT jako součástí CLS. Poplatková povinnost mu proto v souladu se shora cit. ustanoveními zákona o místních poplatcích a v souladu s vyhláškou č. 5/2010 vznikla. Pokud se žalobce dovolával toho, že má u správce poplatku vratitelný přeplatek, neboť mu nesvědčila zákonná povinnost takový místní poplatek

vůbec platit, nelze takovému názoru přisvědčit. Soud se ztotožňuje s názorem správce daně i žalovaného, že žalobci vratitelný přeplatek ve smyslu § 154 odst. 2 daňového řádu z titulu uhrazení místního poplatku za 1 ks zařízení Multi lotto za období od 1. 1. 2011 do 23. 2. 2011 bez právního důvodu nevznikl.

40. Soud rovněž neshledal, že by rozhodnutí správce poplatku nemělo některou z náležitostí dle § 102 daňového řádu. Podle § 102 odst. 1 písm. d) daňového řádu rozhodnutí obsahuje mimo jiné výrok s uvedením právního předpisu, podle něhož bylo rozhodováno, a jde-li o platební povinnost, také částku a číslo účtu příslušného poskytovatele platebních služeb, na který má být částka uhrazena. Z označení prvostupňového rozhodnutí jako „rozhodnutí“ a z obsahu jeho výroku, z kterého beze všech pochybností vyplývá, že správce poplatku žalobcově žádosti o vrácení přeplatku ve smyslu § 155 daňového řádu nevyhověl (a contrario vyhovění žádosti dle cit. ustanovení) plyne, že správce poplatku rozhodoval o právech žalobce jako poplatníka předmětného místního poplatku a že se tedy nejedná o pouhé sdělení, které by se právního postavení žalobce snad nedotýkalo. Rovněž z rozhodnutí zcela jistě plyne, že je určeno právě žalobci, který byl v záhlaví rozhodnutí označen, a že se rozhodovalo, jak už soud uvedl, právě o jeho žádosti o vrácení přeplatku. Žalobce si tak musel být svého postavení v řízení vědom, což také byl, když na rozhodnutí reagoval odvoláním zcela v intencích daňového řádu a dalších dotčených právních předpisů. Uvedení příslušného ustanovení § 155 daňového řádu ve výroku rozhodnutí správce poplatku pak odpovídá podstatě rozhodnutí, kterým bylo rozhodnutí o žádosti o vrácení přeplatku právě ve smyslu § 155 odst. 1 daňového řádu, soud má zákonný požadavek § 102 odst. 1 písm. d) daňového řádu za naplněný. Neuvedení dalších hmotně právních předpisů v samotném výroku rozhodnutí pak s ohledem na jeho povahu nemělo na zákonnost rozhodnutí vliv, správce poplatku nadto v odůvodnění žalobci vysvětlil, podle jakých právních předpisů jeho domnělý nárok na vrácení přeplatku na uhrazeném místním poplatku za jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí posoudil.

41. Soud se neztotožňuje s námitkou žalobce, že správce poplatku měl povinnost vydat platební výměr na základě subsidiárního použití § 140 odst. 1 daňového řádu, tj. postupovat v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu čj. 2 Afs 76/2011. Citovaný rozsudek připustil aplikaci § 140 daňového řádu za situace, kdy ohledně místního poplatku bylo vedeno vytýkácí řízení – poplatník podal proti vzniklému konkludentnímu vyměření daně (poplatku) odvolání. V souzené věci však bylo postupováno v souladu s žádostí o vrácení přeplatku na místním poplatku, aplikace § 140 odst. 1 daňového řádu tak nepřichází v úvahu.

42. Dovolával-li se žalobce metodického pokynu Ministerstva financí čj. 34/21919/2011, pak soud uvádí, že metodické pokyny ústředních správních orgánů nejsou pramenem práva a soud je ve svých úvahách nezohledňuje.

43. K otázce protiústavnosti novely zákona o místních poplatcích provedenou zákonem č. 183/2010 Sb., jíž byl poplatek za jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu zaveden, soud poukazuje na nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 6/12 ze dne 9. 1. 2013 s tím, že žalobcovy námitky směřující do protiústavnosti části zákona č. 183/2010 Sb., jsou v důsledku nálezu Ústavního soudu nedůvodné. Otázka byla již Ústavním soudem zodpovězena a Ústavní soud v cit. nálezu dospěl k závěru,

že zmíněná novela nebyla přijata ústavně nekonformním způsobem, soud je tímto nálesem vázán (čl. 89 odst. 2 Ústavy).

44. Soud nesdílí ani názor žalobce, že obecně závazná vyhláška Města Tanvald č. 5/2010 nesplňuje požadavky určitosti a srozumitelnosti, upravuje některé záležitosti odlišně od zákona, a proto mělo být Město Tanvald vyzváno Ministerstvem vnitra v souladu s § 123 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, k nápravě. Soud má danou vyhlášku za srozumitelnou, určitou a aplikovatelnou. Ústavní rozměr možných vad daný vyhláškou byl posouzen Ústavním soudem, jak uvedeno výše.

45. Soud uzavírá s tím, že ve vztahu k žalovanému rozhodnutí, ani k rozhodnutí správce poplatku neidentifikoval důvody, jež by je činily ve smyslu ustanovení § 105 daňového řádu nicotnými. Správce poplatku byl k vydání rozhodnutí věcně příslušný, rozhodnutí netrpí vadami, které by jej činily vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným a ani rozhodnutí žalovaného nebylo vydáno na základě nicotného rozhodnutí vydaného správcem poplatku.

46. Důvodem nicotnosti soud neshledal ani skutečnost, že rozhodnutí o žádosti žalobce o vrácení přeplatku správce poplatku vydal v situaci, kdy nebyl místní poplatek pravomocně vyměřen platebním výměrem (viz zmínka žalobce v replice o praxi Krajského úřadu Karlovarského kraje). Pokud byla taková žádost ve smyslu § 155 odst. 2 daňového řádu podána, pak o ní správce poplatku musel rozhodnout. Protože ze zákona o místních poplatcích ve spojení s příslušnou vyhláškou č. 1/2010 neplyne, že by placení místního poplatku za jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí muselo předcházet pravomocné vyměření předmětného poplatku správcem, nelze dovodit, že by úhrada místního poplatku, které takové pravomocné vyměření takového poplatku nepředchází, byla platbou bez právního důvodu. Naopak zákon o místních poplatcích a na základě něho vydaná vyhláška vycházejí z ohlašovací a přímé uhrazovací povinnosti poplatníka tohoto místního poplatku.

VII.

47. Protože soud neshledal žalobu důvodnou, zamítl ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. Ve věci soud rozhodoval, aniž by nařídil ústní jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalobce s uvedeným způsobem postupu soudu souhlasil a žalovaný ve stanové lhůtě svůj nesouhlas nevyjádřil.

48. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. věta první má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Ve věci byl úspěšný žalovaný správní orgán, náhradu nákladů však nežádal, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě **dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem, to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 31. května 2013

Mgr. Lucie Trejbalová,
předsedkyně senátu